

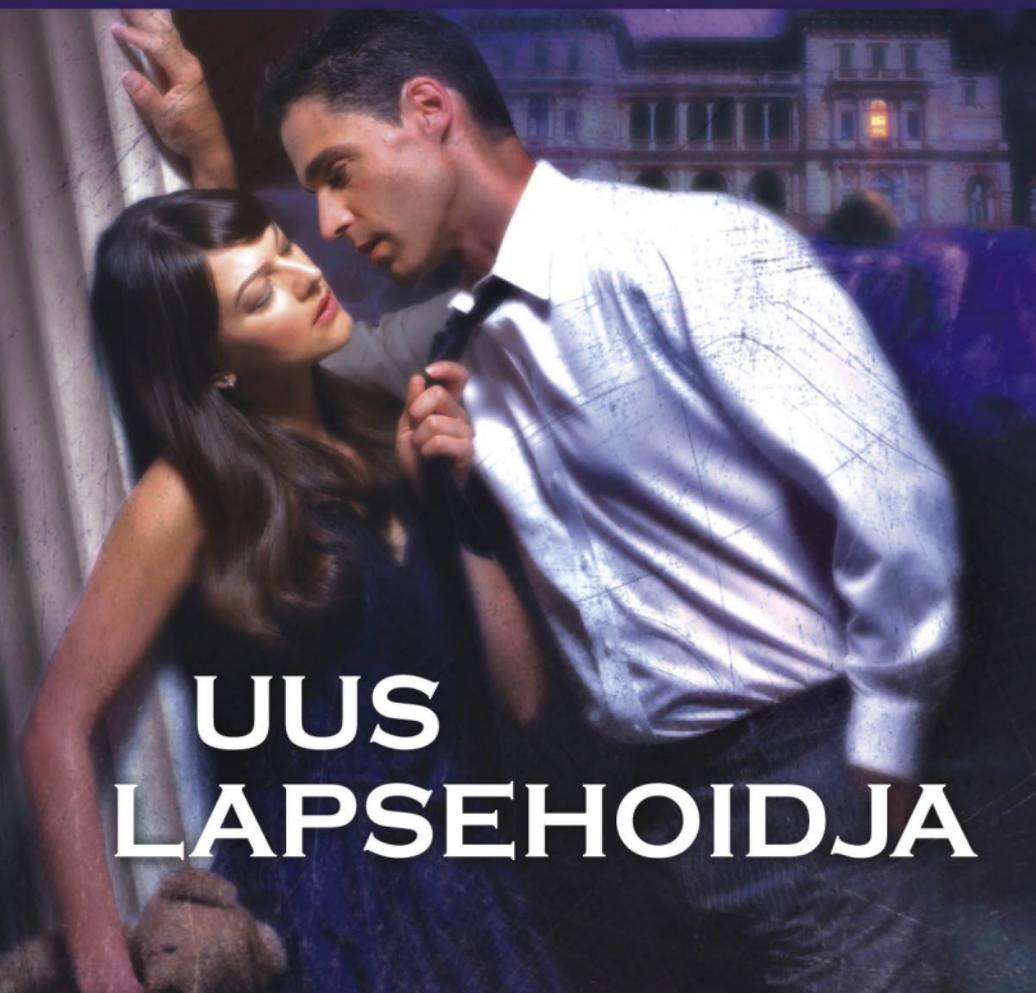

HARLEQUIN®

008
DETSEMBER

INTRIIG

CARLA
CASSIDY

UUS
LAPSEHOIDJA

Esimene peatükk

„Räägitakse, et tema tappis oma naise.” Vanamehe hallid kulmud tõmbusid kortsu. „Tappis oma naise ja söötis siis alligaatoritele.”

Amanda Rockport vaatas meest mõeldes, ega too teda ometi ninapidi vea. „Miks ta siis vanglas pole?” küsis ta.

„Kaudsed tõendid, millest ei piisa trellide taha panemiseks. Pealegi on ta rikas mees. Raha annab mõrtsukale vabaduse. Parem minge tagasi sinna, kust tulite, ja jätke Sawyer Bennett kuradile, kellele ta kuulub.”

Amanda võitles sooviga hõõruda punkti laubal, mis oli valutanud juba terve kuu.

„Ma pole kunagi kuulujuttudele erilist tähelepanu pööranud,” vastas naine. Ta soovis, et poleks enne sihtkohta jõudmist väikeses kohvikus peatunud. Sihtkohaks oli Sawyer Bennetti maja.

Ta võttis kuuma kohvitassi peopesade vahele ning kaalus varianti, mida vanamees just soovitanud oli – minna tagasi sinna, kust ta oli tulnud.

Kahjuks polnud see võimalik. Viimase raha oli Amanda kulutanud Kansas Cityst Louisianas asuvasse Conja Creeki reisimiseks. Pealegi ei sidunud teda Kansas Cityga enam miski.

Amanda jõi kohvitassi tühjaks ning tõusis. „Ma hindan teie nõuannet,” ütles ta vanamehele, kes tema kõrval baarileti ääres istus.

Mehe sinised silmad vaatasid teda teraselt. „Te teete vea.”

„Ma arvan, et see viga puudutab vaid mind.” Naine viskas baariletile paar dollarit kohvi eest. Kohvikust välja astudes tabas teda kuum ja niiske õhk, pannes peaaegu hinge kinni.

Amanda läks kiiresti auto juurde, käivitas mootori ning ootas, kuni kliimaseade hakkas jahedat õhku puhuma. „Räägitakse, et tema tappis oma naise.” Vanamehe sõnad kajasid tal kõrvus.

Johnny poleks talle seda töökohta muretsenud, kui oleks arvanud, et Sawyer Bennett oli ohtlik mees. Amanda vend polnud langetanud alati parimaid otsuseid, kuid kindlasti poleks ta saatnud õde tööle mõrvari juurde.

Johnny oli töökohta pakkudes rääkinud vaid, et tema ja Sawyer Bennett olid kolledžis toakaaslased olnud ja edaspidigi ühendust hoidnud ning et Sawyer oli hiljuti abikaasa kaotanud ja vajab nüüd lapsehoidjat.

Mõtle lapse peale, ütles Amanda endale. Mõtle Melanie peale. Ta avas kõrvalistmel lebanud toimiku ning võttis välja foto väikesest tüdrukust. Tüdrukuke näis eakohasest väiksem, tema silmad kõnelesid kaheksa-aastase lapse kohta liiga sügavast kurbusest.

Lühikestest kõnelustest Sawyer Bennetiga teadis Amanda, et Melanie oli kahe kuu eest tummaks muutunud.

Et Amandal oli kraad psühholoogias ning samuti õpetajakogemus, oli ta kindel, et suudab Melaniet aidata. Igasugune töökoht, mis viis teda Kansas City keerulisest

elust eemale, tundus meeldiv. Kuni hetkeni, mil ta oli otsustanud kohvikus peatuda ning too vanamees tema kõrvale oli istunud.

Nüüd kõmistas tema peas ebakindlus, muutes peavalu üha tugevamaks. Praegu polnud Amandal mingit valikut. Tagasiteed polnud. Ta võis vaid edasi minna ning loota, et ei tee kohutavat viga.

Sügavalt sisse hingates tagurdas naine parkimiskohalt. Sawyeri juhiste kohaselt oleks ta pidanud Conja Creekist läbi sõitma. *Oleks* pidanud läbi sõitma. Ta poleks tohtinud kohvikus peatuda.

Amanda lahkus linnakesest ning pööras kitsale teele, mida palistasid sammaldunud puud. Päikesevalgus näis kaduvat, justkui ei suudaks ümbritsevast metsast läbi tungida.

Klammerdudes tugevamalt rooli külge, leidis Amanda, et tundmatu maastik näis ühtaegu nii eemalepeletav kui ka lummas. Põige siia ja pööre sinna ning ta jõudis väljale, mida täitis suur istandusestiilis maja. Hoone ümber kasvasid pikad puud ning taga laius soo.

Maja oli muljetavaldav ühes jämedate valgete sammaste ja lõputuna näiva kaarja verandaga. Siin ei lõhnanud raha järele, vaid kõik lausa kisendas sellest.

Amanda parkis auto musta pikapi kõrvale ning seiskas mootori, kuid ei tahtnud kodusest autost väljuda. Räägitakse, et Sawyer Bennett tappis oma naise ja söötis siis alligaatoritele. Tegu on kuulujutuga, ütles Amanda endale. Kuulujuttude ja vihjete paikapidavuse kohta teadis ta aga omast käest.

Ta teadis, mis on kaudsed asitõendid ja et mõnikord polnud neil tõega mingit pistmist. Just kaudsed asitõendid ja kuulujutud olid hävitanud tema elu.

Autos läks liiga palavaks, niisiis haaras Amanda käekoti ja toimiku ning astus välja. Õhk oli raske ja niiske, kui ta verandatrepi poole kõndis. Vaikus aga oli sama rõhuv kui õhk.

Palun, tee nii, et see poleks viga, mõtles Amanda endamisi. Ta vajab enese lunastamiseks seda töökohta ja väikest tüdrukut. Kogudes viimasest paarist kuust jäänud jõudu, koputas ta uksele.

See avanes kriiksudes ning Amanda leidis end silmitsi Melaniega. Tüdrukukese pruunid silmad läksid pärani. Ta pööras kanna pealt ringi ja tormas minema.

„Oota! Melanie,” ütles Amanda ning astus sisse, kuid laps jooksis ümber nurga ja kadus.

„Te peate mu tütrele andestama. Ta ootas kedagi teist ega tule võõrastega hästi toime.” Sügav hääl kostis ukse poolt, mis jäi Melanie põgenemisteest vastassuunda.

Amanda tundis mehe hääle ära ainsast telefonikõonest temaga. Ta pööras end ringi ning seisis silmitsi Sawyer Bennettiga.

Naine polnud kindel, millist meest ta oli arvanud end ees ootavat, kuid kindlasti mitte sellist. Ta polnud oodanud mustas liibuvast T-särgis laiul õlgu või seda, et mees on nii pikk. Ent kõige vähem oli ta oodanud nägusaid, kurnatud näojooni, musti juukseid ja tumerohelisi silmi, mis meenutasid salapärast metsa.

„Ma polnud teie tulekus kindel ega valmistanud Melaniet selleks ette,” sõnas mees. „Mina olen Sawyer

Bennett.” Ta astus naisele lähemale ning sirutas käe. „Ma oletan, et teie olete Amanda.”

Naine noogutas, raputas kätt ning üritas eirata mehest heljuvat metsikut ja uimastavat lõhna. „Meeldiv tutvuda,” sõnas Amanda, kui mees tema käe vabastas ja sammu tagasi astus.

„Ma usun, et teil ei tekkinud selle koha leidmisel raskusi?”

Amanda mõtles, et räägib Sawyerile Conja Creeki kohvikus juhtunust, kuid mõtles siis ümber. „Teie juhised olid suurepärased,” vastas naine. „Mul ei tekkinud mingeid probleeme.”

„Hästi. Siis seame teid sisse. Kui järgnete mulle, siis näitan teie tuba.”

Amanda oli end alati üsna heaks inimesetundjaks pidanud, kuid leidis, et uue tööandja puhul oli tal raskusi. Ta järgnes mehele trepist üles, üritades endasse esimesi muljeid koguda.

Maja oli vaikne, kui välja arvata vaiksed sammud beežil plüüsvaibal, ent õhus oli pinget ning Amanda ei teadnud, kas see tuli majast või mehest tema ees.

Palun, tee nii, et see poleks viga. Mantra kordus tema peas samal ajal, kui ta mehele järgnes, pilk jäigale seljale naelutatud. Nad läksid trepist üles ning möödusid ühest suletud uksest. Sawyer astus järgmisse ruumi ning viipas, et naine kaasa tuleks.

See oli kena kollastes toonides magamistuba. „Te võite siia jääda või mõne teise külalistetoa valida. Melanie tuba on selle toa kõrval ja ainus puudus on see, et peate vanituba jagama.”

Kui Amanda vannituba uuris, märkas ta Melaniet nurga taga piilumas. Tüdruku hüljatud lapse nägu oli seal vaid hetkeks, seejärel kadus. „Minul pole selle vastu midagi, kui Melanie pahaks ei pane. See sobib mulle.”

Mees noogutas. „Ma oletan, et kohvrid on teie autos? Kui mulle võtmed annate, võin need üles tuua.”

„Ma tahaksin üksikasju arutada,” alustas Amanda võtmeid ulatades, kuid Sawyer tõstis peatamiseks käe.

„Räägime hiljem. Ma tean, et teil on pikk reis selja taga. Öhtusöök on kell kuus. Räägime pärast seda.” Mees ei oodanud vastust, vaid pööras kannu pealt ringi ja jättis naise üksi.

Amanda kuulis mehe sügavat pominat ning kui ta koridori vaatas, nägi ta Sawyerit ja tolle tütart käsikäes trepist alla minemas. Ta vaatas, kuni nad nägemisulatuses kadusid, seejärel läks kummuti kohal oleva peegli ette, et näha, kas rinnus võibelenud ebakindlustunne väljendus ka näos.

Naise sinised silmad ei reetnud midagi, tema tumepruunid hobusesabasse seatud juuksed tõmbasid tähelepanu näolt eemale. Ta polnud end jumestanud, lootes, et paistab siis vanem kui kakskümmend seitse aastat.

Amanda teadis, et Sawyer oli kolmekümne kolmene nagu tema vendki, ning ei tahtnud, et mees näeks temas Johnny nooremata õde.

Ta läks ohates peegli juurest eemale, kõndis magamistoa akna juurde ning vaatas välja. Aknast nägi tagahoovi. Seal oli lopsaka muruga õu ning soine veekogu, mida ümbritsesid tokerdunud taimed ning sõlmilised ja keerdus sooküpressid.